

LES AMÈRIQUES

Despuntava el sol per la muntanya, il·luminant poc a poc la verdor dels boscos, camps i tots els petits racons de Calonge. Va agafar la roba que tenia a la cadira, al costat del llit, encara podria dur-la un dia més sense que la mare li fes un terrabastall per dur la roba bruta. Es va rentar la cara, els cos, les mans. Aquella aigua fresca i dolça de la font del mas era una joia de bon matí. Li agradava beure-la amb la mà i degustar-la. Sabia que aquesta seria una de les coses que més enyoraria quan marxés de casa. Va baixar les escales que separaven els dos nivells de casa a corre-cuita, va anar a la cuina, va beure amb un cullerot un bon glop de llet fresca que havia munit la seva mare, segurament ja feia un parell d'hores, abans d'anar amb el pare i els germans petits a treballar el camp. Va agafar un bocí de pa, un xic d'embotit que penjava de la paret, ho va embolicar amb un drap i s'ho va posar a la butxaca. El sol el va enlluernar només al sortir, amb els ulls mig clucs va obrir la tanca de les ovelles, en Valent ja era al seu costat lladrant sense parar, emocionat perquè sabia que ara anirien a engegar les ovelles, tal com ho deia ell, en Lluís. Li agradava observar com anava canviant dia a dia la natura al seu voltant, a consonància amb el temps. Picar amb el bastó a terra a cada pas, com si es tractes d'un ritme melòdic, repetitiu que només deixava de sonar per apartar les males herbes i plantes i pedres que li sortien pel camí. Ja eren a l'esplanada, verda i ufanosa com un mirall. Es va enfilejar entre les parets del marge. Assegut en aquella pedra, la seva, on imaginava el seu futur mentre feia una queixalada. Es veien les teulades apilonades de les cases despuntant el campanar i les torres del Castell. Llavors mirava cap a l'altre costat i veia el pla cap a Sant Antoni fins al mar. Estava content de viure al Mas Ribot, treballant el camp, tenint cura dels animals. Però també era conscient del poc que aportava econòmicament a la família. Amb la venda dels productes dels camps, la llet, els ous... Donava només per subsistir. Va acceptar feines en camps, carregant o descarregant el que fes falta per aconseguir més diners per la família i pels seus capricis. Li agradava anar els diumenges a vila a veure els senyors i senyores que anaven a missa, ben vestits, pentinats, fumant cigars parlant de coses foranies. N'hi havia que venien a visitar familiars o passar uns dies al poble. Gent forastera que aportaven novetats i notícies. S'asseia en una taula del bar a redós d'ells per escoltar, aprendre del món que ell no vivia, que només imaginava. Allà va conèixer a en Julià, un home de ciutat, ben vestit, alt i gros, de veu ronca i contundent. Estava segut bevent un got de vi i no trobava foc per encendre el cigar que li penjava d'una punteta del costat del llavi. En

Lluís li va oferir un misto encès i així va començar una conversa interessant i una gran proposta. Amèrica, terra de promeses, desitjos i tresors. Semblava tant lluny i improbable que encara tenia més ganes d'aconseguir-ho. Li mancaven els diners que li demanava en Julià pel viatge i costos dels papers per anar a treballar per ell a Amèrica. Encara no ho havia dit a casa, estava esperant el moment de tenir diners recollits, perquè en el cas que li diguessin que no, marxaria igualment sense el seu consentiment. Ho tenia decidit. Feia dies que ja anava produint records per dur-los sempre amb ell. Aquesta nit ho explicaria als pares i germans que encara viuen a casa. Els altres ja ho sabrien, estaven casats i guanyant-se la vida com podien. Volia conèixer món, viatjar d'una punta a l'altra, sense preocupar-se de res. Sabia que trobaria molt a faltar tot això, però que les ànsies de volar del niu i descobrir podien més. Va abraçar en Valent, va cridar a les ovelles i van tornar cap a casa. Ja era hora d'anar al camp dels veïns per aconseguir una mica de diners. La notícia de la seva marxa, no va sorprendre gens als seus pares, sempre havia sigut molt inquiet, amb ganes d'anar amunt i avall. No els va dir tota la veritat tampoc, només la necessària. Dilluns aniria cap a Barcelona a treballar. Ja estava més a la vora d'aconseguir-ho. Un cop al mes venia al mas, enyorava els camps, horts, casa. Donava una part de diners als seus pares i l'altra l'anava guardant. Ja no era el mateix Lluís, havia canviat de mica en mica, i quan venia a casa semblava ja un foraster. La roba, el pentinat, els cigars, el posat. No havia perdut l'esperit de persona propera, xerrameca i generosa. Aquell cap de setmana de festa major de Calonge, les noies li anaven al darrera, somrient, fent-li preguntes, com era Barcelona, on vivia, on treballava, però no mostrava interès per elles. El germà mitjà li va preguntar que li passava que estava tant distant. Es va girar i va apagar el cigar a la sola de la sabata. "Mateu, dimarts marxo cap a Amèrica". No ho diguis a casa fins que passi un temps. Ja em posaré amb contacte amb vosaltres tant aviat com pugui. Van passar les setmanes i els mesos, fins a rebre notícies d'en Lluís. Una carta descolorida, arrugada i breu on deia: "Hola família, estic bé, treballo en un hotel de Panamà, on estic coneixent a molta bona gent, tinc bons companys de feina. Ara ja assentat puc enviar-vos diners, ho faré cada dos mesos. Doneu records a tots. Cuideu-vos molt. Envieu-me a la adreça de l'hotel que us poso a sota, una fotografia vostra de tots, del mas, d'en Valent i de Calonge. Us enyoro molt a tots i a tot, però aquí sóc molt feliç. Una abraçada ben gran. Lluís". Va decidir ometre els problemes pels que havia passat, amb l'engany del Sr. Julià. Al mas estaven contents per en Lluís, ja podien deixar de patir per si hauria arribat o no. Ara ja sabien que havia aconseguit el seu somni.